

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل

ویزایش نهایی	ذکر مأخذ	تصحیح و ویرایش اولیه	پیاده سازی

ریاضت

پرسش: آیا اهل ریاضت نمی‌توانند اهل محبت هم باشند؟ یا اهل محبت نباید اهل ریاضت باشند؟

پاسخ: اصل ریاضت در زبان عربی به معنی ورزش است. یک ورزش جسمی داریم که همین ورزش‌هایی است که می‌شناسیم. یک ورزش نفسی داریم که همین ریاضاتی است که اهل ریاضت می‌کشند. ریاضت به معنای خلاف میل نفس رفتار کردن است. نفس چیزی را دوست دارد، به آن نمی‌دهند؛ بدش می‌آید، به زور آن را وادار می‌کنند؛ به آن فشار می‌آورند. در ورزش‌های جسمی هم همین است. به عضلات بدن فشار می‌آورید و عضلات بدن قوی می‌شود. در ریاضت هم همین است؛ به نفس فشار می‌آورند؛ ورزش نفس می‌کنند. ریاضت توأم با تلخی است؛ توأم با تحمیل و فشار است. لذا کسی که اهل محبت است، تلخی احساس نمی‌کند. یعنی همان کارها را با شیرینی انجام می‌دهد؛ به روانی انجام می‌دهد؛ لازم نیست به خودش تحمیل کند؛ با لذت انجام می‌دهد. همان چیزی که در کام دیگران تلخ است، در کام او شیرین است. این‌گونه نیست که بگوییم اهل محبت عبادت نمی‌کنند. عبادت هم می‌کنند؛ زیاد هم عبادت می‌کنند؛ منتها آن عبادت زیادشان اصلاً زور ندارد. بلکه توأم با شوق، رغبت و عشق است. حالت تحمیل به خود و وادار کردن به خود و فشار آوردن به خود ندارد. لذا اگر ریاضت را به این معنا گرفتید که نوعی فشار آوردن، با تلخی خود را وادار کردن به یک رفتار است، اهل محبت چنین چیزی ندارند. ولی اگر مقصود عمل به احکام شرع و انجام واجبات و ترک محرّمات، انجام مستحبات و پرهیز از مکروهات و حداقل اشتغال به مباحات و این حرف‌ها باشد، اهل محبت هم این‌گونه هستند.